

's avonds laat, nu heeft zijn zoon geld en tijd om zichzelf te zoeken, te vinden en terug te geven."

„De zee valt me hier toch niet mee, ik vind haar onbeduidend vergeleken bij 't gezichtje van mijn reiskameraad."

„Was 't zoo 'n mooi kopje?"

„Mooi! Goddank niet! Wat is er vervelender en banaler dan iets moois! Maar er zit leven, karakter, toon in elk van haar bewegingen, in elk van haar trekjes of liever er zitten twintig, dertig, misschien wel honderd karakters in; de kunst is ze uit te vinden."

„Nu ik ben nieuwsgierig dat wondermeisje te zien. Vrouw Krijns haalde ze af; ze vertelde me juist dat zij „dames" uit Amsterdam verwachtte. Ik had niet gedacht mijn neef in zulke nauwe aanraking met die „dames" te vinden. 't Schenen mij eenvoudige kinderen toe en ik dacht het ook wel, dat het iets heel bescheiden zou wezen van fortuin namelijk — over het andere kan ik niet oordeelen. Ik ken het intérieur van vrouw Krijns."

„Practiseert u daar?"

„Ik ben de eenige dokter, ik kom dus overal."

„Oom wat heeft u aan dit plantenleven, of liever 't is in het geheel geen leven dat u hier leidt. Ma zei 't mij laatst: Oom Théodoor versuft en verboert daar heelemaal. Als hij zich in Amsterdam vestigde, zou hij toch een practijk krijgen zoo groot als hij maar wou. Vooral met onze relatiën, er zijn juist een paar dokters dood; 't oogenblik is gunstig."

„Dank je. Ik ben hier goed."

„En nooit komt u er uit. U leeft hier als een gevangene."

„Mijn gevangenis is nog al ruim, moet je bekennen. Hier de zee, daar de duinen!"

„En is u gelukkig?"

„Ben jij 't?"

„O geluk, het geluk voor ons artiesten is heel iets anders, heel iets aparts. Van geluk gesproken, dat kind daar in de tram is ook een artiest in de hooge, de volle beteekenis van het woord, meer dan menigeen die zich tevreden stelt kunst-kunst aan de markt te brengen; zij is in de hoogste mate artistiek begaafd."

„Welke kunst beoefent zij dan?"

„Geen enkele kunst hoogst waarschijnlijk maar de kunst."

„Zoo, wij zijn er, de tram stopt. Stap maar uit?"

Het huis van den dokter was, zooals meer huizen in het dorp van planken, helder groen geverfd; de ruiten blonken in de zonnestralen en het rood der pannen stak frisch tegen de groene muren af; ook het hekje was groen, en in het tuintje, dat tusschen hek en huis een smalle strook vormde, stonden zeer stijve bloemen, stokrozen, zonnebloemen, phlox en cineraria; een kneuterig klinkerpaadje leidde van de huisdeur naar den weg.

„Oom, hoe houdt u, een man van uw beschaving en ontwikkeling, het in zoo'n omgeving uit," zeide Frank, „zoo iets door en door épicierachtigs, want zelfs de zee is hier burgerlijk, dom."